

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **оптужени Пане Булат, са браниоцем, адвокатом Предрагом Марићем,**
- **оптужени Раде Вранешевић, са браниоцем, адвокатом Звонком Радовановићем,**
- **приступио сведок Ђуро Самарџија.**

Није приступио сведок Петар Шкаљац, уредно позван, а Служба за сведоке Републике Хрватске обавестила суд да није спреман одазвати се судском позиву и сведочити у Београду.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 46 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ЂУРО САМАРЦИЈА

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ваши лични подаци су од оца Милета, машинбравар, боравиште Сонта, Крајишка 13/1, општина Апатин, место рођења Славско Поље, Вргин Мост, година рођења 1955., несродан са оптуженима Панетом Булатом и Радетом Вранешевићем. Да ли је ово тачно?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Да.

Са личним подацима као на записнику из истраге од 11. јануара 2008. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете господине Самарџија, саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да сведочите, положићете заклетву, прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок ЂУРО САМАРѢИЈА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменућ, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред одим судом се води кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становиштва против оптуженог Панета Булата и оптуженог Радета Вранешевића, а у вези догађања у месту Бански Ковачевац марта 1992. године и убиства шест цивила хрватске националности у том месту. Испричаћете суду каква су Ваша сазнања у вези тога. Ви сте давали већ истражном судији исказ 11. јануара 2008. године. Да ли остајете при томе?

Сведок ЂУРО САМАРѢИЈА: Остајем при томе, али неких појединости се не сећам, због тога што сам имао 04. 11.2000. године саобраћајни удес, што је видљиво, па ми је лекар рекао да ћу ја повремено кроз године губити памћење, нећу многе ствари памтити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Вас зову «Ђоко», «Ђука»?

Сведок ЂУРО САМАРѢИЈА: Па, у фирми где радим, сада у «Бродоградилишту» зову ме «Ђука»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно раније тамо?

Сведок ЂУРО САМАРѢИЈА: Раније су ме звали или «Ђоко» или «Ђука», јер ја у свом радном крају нисам живео од 1971. до 1991. године. 1971. године сам завршио основну школу. Када сам завршио основну школу, отишао сам на занат у Загреб. У Загребу сам био до 1974. године. 1974. године када сам завршио занат, дошао сам кући на

село. Ту сам био три месеца и отишао сам у Југословенску народну армију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте истражном судији причали да сте живели у свом родном селу Славско Поље до 1991. године. Па кажете, «1991. године сам отишао на занат у Загреб».

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не 1991., 1971.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли истражном судији.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Могуће је грешка, нисам могао отићи 1971. на занат у Загреб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете, «1994. сам дошао из Загреба, 1994. сам отишао у армију, значи више пута понављате.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: У армију сам отишао 1974., из армије сам се вратио 1975. 1976. године сам се запослио у граду Карловцу у «Југотурбини» и у Карловцу сам живео до 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте ми о овом периоду, значи март месец 1992. године, шта сте Ви били, возач, где, којој сте јединици припадали, где се Ви налазите, ко Вам је био командант, да ли познајете оптужене, све што би нас занимало.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: 1991. године када сам дошао из Карловца, тада су по селу формиране сеоске страже, сеоски водови и на крају, то се све претворило у чету једне Месне заједнице у коју сам и ја ушао. Ја сам био возач пете чете 12. бригаде, командир ми је био Малобабић Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада помињете 12. бригаду. Овде сви који су саслушавани, па и тај Јован Малобабић, тврде да је то 19. бригада. Да ли је то нека забуна код Вас?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: 19. или 12., ја стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте баш сигурни да је 12.?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Нисам, нисам сигуран која је то бригада, да ли 19. или 12., не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, наставите.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Тамо сам био командир, тамо сам био, овај, возач, превозио сам муницију што је требало, командира чете, војску, офицере и подофицире. У тој чети сам био до, не знам, до почетка 1992. године. Тада сам пребачен у позадинску јединицу, где се стриктно превозе војници на положаје, подофицири и официри и остало особље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме Ви припадате.. у позадинској јединици, да ли припадате батаљону, том чији је командант био Драган Паић?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То је, да, припадало је томе батаљону, то је команда батаљона је била, ја не знам да ли је била у Вргин Мосту или Ласиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они тврде да је у Ласињи била, и Драган Паић и ови други сведоци. А реците ми, где сте Ви били смештени конкретно?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ми смо били смештени од команде бригаде, ја не знам точно број километара, али негде око двадесетпет до тридесет, не знам. То је била шума Абез, тамо смо били. Били смо једно време смештени пар дана само у месту Вргин Мост у дрвној индустрији и одатле, то је све пресељено у ту шуму Абез. Горе је била како да кажем, нека ловачка кућа, шта је то горе било, ја не знам, ловачка кућа, Ловачки дом и то је преуређено за ту позадинску јединицу која врши, ту смо ми били возачи који вршимо превоз војника, официра, подофицира и осталог особља одатле на положаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И по чијим наредбама Ви користите возило? Прво ми реците, која сте возила дужили и у том периоду?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја сам возио, дужио возило «ТАМ-110», то је онај војнички камион, онај «ТАМ 110». Понекада сам возио и ФАП-а или онога што се каже, исто ТАМ-а «дајца», стари онај тип војнички. То сам дужио, али сам дужио првенствено «ТАМ 110».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, помињали сте истражном судији да сте и неко возило возили које је за путеве, за изградњу путева, теретно возило?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Јесте, ја сам пребачен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мање возило?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја сам одатле пребачен у, на радну обавезу, Радна организација за одржавање, реконструкцију и изградњу путева Книн, Секција за одржавање путева Топуско и доле смо имали возила која смо дужили пре рата, а која су остала ту у току ратних дејстава. То су била два возила, «ТАМ 190», тај је возио око пет кубика шљунка, песка, је ли и осталог материјала и «ТАМ» који сам ја дужио, то је «ТАМ» био мали «ТАМ» «75» који је превозио раднике на посао и с посла. У «ТАМ» је могло стати укупно десет, не десет, девет људи, осам позади и један напред, девет и ја возач десети. И у товарном сандуку алат. Од алата су биле лопате, крампови и остали алат који је требао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то возило било онако наранџасте боје, као што има «Цестоградња»?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Жуте боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жуте?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Тако, жута боја, да, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је «ТАМ 75»?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Јесте, то је «ТАМ» био нови тип кога сам ја задужио у Карловцу 1991. године пре ратних дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми, у том периоду, мислим на март 1992. године, по чијим наредбама сте поступали, користили возило?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То возило, «ТАМ» тај?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И уопште, ко иначе Вама даје налоге?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Када сам био распоређен из, како да кажем, из чете у позадинску јединицу, за превоз војника, официра, подофицира и осталих старешина, био сам надлежан командир у позадинске чете који је вршио наређења за превоз војника и осталог људства где је куда требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, када Ви треба негде да идете у вожњу, искључиво по наредби тог командира?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Са возилом се није смело кренути никуда без наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се дешавало некада да Вам наредбу изда командир батаљона, командант батаљона Драган Паић или неко од помоћника команданта за безбедност?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, искључиво командир вода који је вршио, који је имао на располагању возила и он каже, са тим и тим возилом превозиш војску на положај тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то односило и на ово возило «ТАМ 75», ове жуте боје?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, то возило «ТАМ 75» жуте боје није било у функцији војске. То је возило било фактички заробљено, са чије стране, ја не знам, стајало је у Вргин Мосту у кругу фирме Дрвне индустрије «ДИП». Ми када смо демобилисани, ми смо онда добивали та возила, али то је вршио шеф радне јединице који је био задужен и постављен са стране «Крајина путеви» Книн у Топускоме. Он је одлазио код команданата, командира, већ не знам код кога, јел можемо добити то возило, то возило, то возило. Којим је то процесом ишло, како је то ишло, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И по чијим сте Ви наредбама користили то жуто возило, тај жути «Тамић 75» који изгледа онако као комби, да ли је тако?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Да, комби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чијим наредбама сте користили?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: По наређењу шефа радне јединице у Топуском, јер ми смо искључиво превозили раднике, а он ми каже, база

нам је била Топуско, идете, рецимо на пут Топуско-Биљак, крпање ударних рупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте то возило користили и у 1992. години, јануар, фебруар, март?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: У 1992., не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: И 1993., то је било возило стационарано у «ДИП»-у, али док сам био у чети, пре тога, док нисам дошао у позадински вод, то је возило коришћено за потребе 12. бригаде. Тада сам га возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно 19.?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: 19., не знам, стварно ја не знам и то је возило када су нас нападе непријатељске снаге са подручја Ласиња, то је било, добро се сећам, јер сам тај дан дошао из армије, пре неколико тих година, то је био 12.12.1991., хитно у ноћи, ноћ је била, морао сам ићи по муницију у команду бригаде. Када сам се кретао са возилом, на возилу нису смела бити упаљена светла, јер је у близини био иза нас непријатељ, да га види, нормално би сигурно дејствовао, него сам морао ићи са угашеним светлима. Са мном је ишао командир чете. У сусрет нам је ишао тенк, ноћ је била, ми тенк нисмо приметили, ми смо тенк приметили у задњи час, али то је био тенк Војске Републике Српске Крајине. Тај је нас тенк.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О ком периоду то причате сада што причате?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: 12.12.1991.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нам није занимљиво. Нас интересује март 1992. године.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Да, али ја хоћу да испричам шта се догодило са тим возилом. Нас је погодио тенк. Командир чете се бацио преко мене, тенк је ударио у предњи леви крај. То возило више није било за употребу, то возило је доведено код мене кући. Одатле је одвежено на поправак. То возило више није било у функцији, док ми нисмо позвани на радну обавезу да радимо у Топуском у предузећу за путеве. До тада је возило било оспособљено и онда је оно ишло у употребу искључиво за потребе радне организације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Самарција, да скратимо ту причу. Вас спомињу неки сведоци – Марко Мамула, Раде Малобабић, спомињу Вас оне ноћи када су убијени цивили у Банском Ковачевцу, да сте виђени те ноћи са тим возилом жути, тај наранџасти камиончић као што га има «Цестоградња», спомињу да сте били на месту извршења дела, близу ту негде код тог асфалта?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Дозволите, по наређењу командира позадинског вода у шуми Абез, ја сам добио наредбу да идем возити дотичног, овде оптуженог Булата на састанак у Ласињу. Ја сам упалио возило које сам ја дужио, возило «ТАМ 110»: Ја сам ушао у возило, упалио, он је изашао из тамо тих просторија, каже: «Нећеш ићи са тим возилом, идеш са овим возилом «Кадетом», неки зелени «Кадет» је био ту. Ја сам, питао сам га да ли му шта треба, каже, «не, само седни унутра, упали ауто и возиш ове на састанак». Ја сам са тим возилом ишао, а не са возилом «ТАМ 80 Т-50», кога ја лично сам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви возите Панета Булата од шуме Абез или са које локације га преузимате?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Шума Абез до команде бригаде у Ласињи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље ту дешава, да ли само вас двојица идете до Ласиње?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ту је ишао још један човек, коме ја не знам име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он кренуо из Ласиње са Вама или из Абеза, шуме Абез?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Из шуме Абез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај за Вас непознати човек?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја сам по наређењу, кажем, «возите на састанак, не треба ти ништа, имаш ово возило»: Ја сам упалио возило и отишао сам са њима у Ласињу. У Ласињи је састанак трајао, ја не знам колико, сат, сат или је испод сата или сат или изнад сата, не могу се ја то точно сетити. Ја сам био са војском доле у њиховим просторијама, јер је време било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у школи у Ласињи?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ласиња, школа, да. Ја сам онда њих чекао ту док они нису завршили састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Када су завршили састанак, изашли су и мени су рекли да идемо, пошто су јединице биле на првој ватреној линији, да их возим до села Пркос и Бански Ковачевац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, Булат, јер нико није могао рећи, овај други, него Булат Пане, јер. Код кога су они на састанку били у команди, ја то не знам. Нисам имао право присуствовати ја, никаквом састанку, па ни један возач. И онда сам ја био, кажем, или у возилу или са војском

седео и причао. Када су они завршили тај састанак, каже, идемо према Пркосу и Банском Ковачевцу. И ја сам њих тамо одвезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте одвезли, Панета Булата и?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Тога мени непознатога, како му је име, ја не знам. Ако слободно Ви кажете име. Ја сам њих довезао тамо и исто сам мислио, ту ће бити неки састанак, шта ја знам шта ће бити. Ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте их довезли, докле?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: До Банског Ковачевца. Ја сам онда тада питао Булата, рекох, «где бих ја сада»; јер је била киша и хладно. Каже, «ти можеш да идеш у село Пркос, тамо постоји једна кафана «Код Стеве» и тамо ћеш нас чекати»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била ноћ када сте их довезли, колико је било сати?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја знам да је тај дан било лоше време, то је било по дану. Ја сам отишао из Банског Ковачевца у Пркос, у ту кафану. Тамо сам седео и грејао се, колико дуго, ја то не могу рећи, не знам, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте их оставили тамо у Банском Ковачевцу?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: У команди, како, то је била као команда вода једнога. Ко је био командир вода, ја не знам. Ја сам онда одатле отишао у ту кафану, село Пркос, јер је то село Пркос се граничило са Банским Ковачевцом. Ја сам тамо чекао, колико сам дуго био тамо, ја не знам. Ја само знам да сам дошао предвече назад у нашу базу Абез. Командир вода ми је рекао «одвези их да не иду пешке до Вргин Моста», има једно, не знам ја колико, можда има и чак и неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви чекате њих у Пркосу?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Пане Вам је рекао, шта, да их чекате тамо у?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: У тој кафани у Пркосу, «Код Стеве»: Ја сам тамо чекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Они када су дошли, сели смо у ауто. Ја сам их одвезао назад у базу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они, пешке дошли до Пркоса?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Јер је то близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико удаљено?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Пошто ја у томе селу, Бански Ковачевац сам само једном тада био, нисам познавао те путеве, то није далеко, то је близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, шта значи близу, то је релативан појам?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: На брегу горе, па се спусти доле, можда један километар. И ја сам њих онда одвезао назад у стационару, нашу јединицу, где смо ми били у шуми Абез. Онда нам је командир вода рекао, пошто је Вргин Мост одатле удаљен, да га возим кући у Вргин Мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Булата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог другог?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: И тај други. И ја даље не знам ко је, он је живео у Вргин Мосту. Ја сам их оставио у Вргин Мосту и ја сам се вратио, морао вратити назад у јединицу, јер ја сам био у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, имаше ли они неко оружје код себе?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Госпођо, ја не знам, моје оружје је било у «ТАМ 110», «ТАМ 110», борбени ранац и пушка. А у овоме возилу које сам ја преузео, каквог је оружја било, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај «Кадет»?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То је неко возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не спомињете да сте дужили то возило?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Нисам дужио, то је возило дужио командир тога вода те позадинске јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије нисте могли да се сетите.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Нисам се сетио, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте возили гај «Кадет». Како се сада сетисте?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, то сам касније, када сам ја одавде био, ишао сам кући. Ја сам размишљао, какав «Кадет»; како шта, онда сам се ја касније сетио да је горе био тај «Кадет» и да ми је командир вода наредио да не идемо с тим возилом војним, него да идемо са мањим возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије нисте причали тако. Рекли сте да Ви њих нисте довели до Банског Ковачевца, него до Пркоса?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Е па ја, знате зашто, ја нисам знао је ли то Пркос или Бански Ковачевац. Ја знам да је то Пркос, а табла која би требала да означава име насељеног места, није постојала. Ја сам, није постојала и шта ја знам, је ли то Пркос или Бански Ковачевац, ја то не знам, ја то нисам ни пре рата познавао, јер ја пре рата на та подручја нисам никада ишао. Ишао сам само до Ласиња. Зашто до Ласиња? Зато јер ја сам радио у Карловцу, Карловац је велико подручје које је одржаавало путеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Пане Булат у својој одбрани тврди да сте Ви у возилу имали аутоматску пушку?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ма, ја кажем поново. Моја аутоматска пушка је остала у возилу које сам дужио, јер ми је командир вода рекао «теби не треба ништа из возила, само да пређеш у ово возило»; а чија је пушка унутра била, ја не знам. Чије су пушке биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека пушка у том возилу?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја се не сећам, је ли била или није била. То је било када, пре, кажете Ви 1992. године, је ли? Откуда да се ја сетим, јер стварно заборављам. И ја сам овде задњи пут био, ја сам се заклео, ја имам једно дете, заклео сам се са својом кћерком која има сада 25 година и данас се заклињем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате, заклетву сте положили, не морате се више заклињати.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците, Пане Булат у својој одбрани тврди да када су се они враћали из Банског Ковачевца, да сте Ви дошли ту по њих?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на асфалту негде близу Ви наилазите, да нису они ишли пешке до Пркоса, па да сте?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То се не сећам, јер то Вам кажем, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то сећате или не сећате?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не сећам се. То је веома близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте сигурни да нисте и дошли по њих, повезли их од Банског Ковачевца и да сте после?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Јер ја сам их довезао до Банског Ковачевца, то кажем, јер не знам, тамо није било те плоче, име насељеног места, ја не знам је ли то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни или нисте сигурни да сте у повратку дошли до Банског Ковачевца?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не сећате се какво су они оружје имали код себе?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли су имали оружје?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не сећам се тога, госпођо, нити је то мене апсолутно интересирало. Мене је само интересирало, добио сам наређење од командира -возиш их на састанак. Какав састанак, са ким састанак, мене то апсолутно није интересирало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово наређење да их возите тамо до Банског Ковачевца, то Вам није издао командир?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Који командир?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тај Ваш из позадинске јединице. Он је рекао да их возите на састанак. Ви после поступате, по чијој наредби возите у Бански Ковачевац?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Када су они завршили састанак у Ласињи, онда су они мени, Булат је рекао «возиш нас на састанак у Бански Ковачевац»; извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав састанак, шта каже?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не знам, тамо је била једна јединица која је, јер чета је имала три вода. Сваки вод је имао свој рејон. И у томе рејону је била тај вод и да идемо тамо на састанак. Ја сам био тамо веома кратко време, ја сам отуда отишао за село Пркос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, око колико сати Ви то њих возите до Банског Ковачевца?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Откуда, из?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, од Ласиње до Банског Ковачевца, после тог састанка у Ласињи, колико је то, отприлике, било, које време?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Тамо је велики део макадамског пута, асфалта има негде око својих петсто метара, остало је све макадамски пут, лош, ударне рупе. Колико времена сам ја изгубио, ја не знам. Е онда долази поново асфалт у селу Пркос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас питала за структуру асфалта, него које је то време било? Да ли је био дан или је била ноћ?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То је био дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан био када сте их возили?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После када их враћате, колико они тамо бораве, које је време било да сте Ви чекали у тој гостиони, кафани?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Колико времена су они тамо изгубили, ја не знам, јер су они изгубили сат времена или нису, ја стварно не знам, стварно то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто да су причали у ауту?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, ништа нису причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у доласку?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Они су мени изгледали сасвим нормални, као када смо ишли из Ласиње за Бански Ковачевац. Из Банског Ковачевца када смо кренули према шуми Абез, били су нормални људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили да је неко од њих под утицајем алкохола?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Нисам, јер их нисам познавао. Ја сам господина Булата Пану упознао само једном, јер ја сам дошао из Карловца, ово што сам испричао, дошао сам у јединицу, мене и њега упознао на ходнику у Ласињи командир моје чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јован Малобабић?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Јован Малобабић, и то ме случајно упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а овај други, како је изгледао?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Други? Ја тога другога не могу да се сетим како је он изгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете ни да опишете на било који начин?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Госпођо, ја не могу, не могу описати када човека. Ја нисам живео, кажем Вам, на тим подручјима од 1971. до 1991., не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, неке људе не познајемо, али можемо да их опишемо, мали, низак, висок, дебео, мршав?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не бих Вам знао стварно Вам то не бих знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је те ноћи у Банском Ковачевцу дошло до неких убистава цивила, неких старијих људи?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи нисте чули, а касније?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте чули? Када сте први пут чули за то и да ли сте уопште чули?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То сам чуо први пут по извештајима у новинама, што за мене није, не знам како да кажем, да ли је то за мене меродавно или није меродавно или преко телевизије, то што сам једино чуо, друго не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које то године сте чули?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, то је било мислим чак и ове године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек сте тада?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не знам да ли је ове године или прошле године, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, чусте ли Ви ту ноћ неку пуцњаву, неку експлозију, нешто?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ништа ја нисам чуо, зато јер ја сам седео у кафани, пио сам чај и код тога Стеве је било неких људи, старијих људи, преко, ја мислим да су били преко седамдесетак година, седели и причали. Ја нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пане Булат тврди да је то била ноћ када сте их Ви возили, да та гостиона није ни радила?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, он то тврди, ја тврдим да је радила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, зашто ови сведоци Вас помињу, да сте Ви са тим жутим, наранџастим камиончићем били на лицу места?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ти можда сведоци то говоре из тих разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Е сада, не знам ја којих, ја сам живео, кажем Вам, у Карловцу, ја многе људе нисам ни познавао, ни познавао, нити знао име ни презиме. Можда због тога, у току рата, док сам био на положају, када се ушло у Ласињу, многи наши људи су хтели нешто да возе кући, телевизију, ово, оно, са тим возилом, у то време. Ја нисам то хтео да радим, можда сам се некоме замерио и због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада се замерили, спомиње Вас овај Марко Мамула. Да ли Ви знате њега, он је из Славског Поља?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, код њега бар не може да буде забуне, везано за Вас. Он Вас спомиње да је био, каже, «био присутан овај Ђорђе Самарџија, били су на улазу крај асфалта»; а онда спомиње да је ту тај био, две тоне, жути камиончић.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је био од «Цесте» Карловци. Ја га питам «шта ради овај Самарџија ту». Каже, «он и овај су разговарали нешто»; да је ту био после и овај «Ћане», Станко Чича, безбедњак, Ви причате са овим безбедњаком Станком Чича. Човек лепо прича, ту све Вас спомиње, да сте баш били ту, после овога што се десило Он Вас види после убиства тих цивила, после пуцњава, после свега.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја се са Станком Чичом нисам често састајао, јер је он био официр за безбедност. Са њим смо ми као војска били сви присутни, ако је кад где састанак на положају одржаван. А иначе, лично, двојица, ја и Станко Чича да се састанемо, нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он исто, Станко Чича, прича, јуче је био човек, прича да је он ту ноћ долазио, ноћ, ујутру, да је обављао неки разговор са војницима, питао шта се то десило.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Са многим лично, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај Марко Мамула, да ли је он у некој заводи са Вама?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Нико, нормалан човек, са мном, никаквих, ја њега нисам ни познавао док нисам дошао назад у своје село из Карловца. Његова је кућа далеко од моје куће, негде око пет километара, ако не и више, око пет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, човек, ту су вам и куће, пет километара, човек Вас зна и спомиње да сте били ту. У чему је сада проблем?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Проблем је у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сукобу, он Вас спомиње и Вас и тај жути наранџасти камиончић.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Тај жути наранџасти камиончић, то поново понављам, он је само имао своју функцију док нас није тенк погодио 12.12.1991. године, тај жути «тамић» је погођен, слупан и он није више могао бити у употреби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате овог Радета Малобабића, и он је из Славског Поља?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је човек, минер, инжињеријске послове радио, био при батаљону тамо?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Раде Малобабић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, од оца Николе. Ево, и он Вас спомиње, да сте Ви ту били, да је био тај «тамић», неке црвенкасте боје са каросеријом, стајао горе, више тога близу главне цесте, излазак на главну цесту. Па онда појашњава мало боље, каже, нешто наранџасте боје, «Цестоградња» је имала такве «тамиће»:

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Јесте, тај «тамић» је, кажем, до 12.12.1991. године превозио муницију, за војску робу, цигаре и остало и тај «тамић» је доста пута стајао код те кафане у Пркосу, док се не извиди, јер се може слободно ући у Ласињу, јер има ратних дејстава, а после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја га онда питам, ко је возач тог возила, каже, био је ту возач Ђоко Самарџија. И ја питам, када Ви видите тог Ђоку Самарџију, «када смо излазили на главну цесту одатле»; све у Банском Ковачевцу, ту је било смештено неко одељење Ђуре Кривокуће, ту близу Вас негде виђа код те главне цесте. Ја питам, «а када Вас је видео»; каже, «па после и минирања и свега»; значи после и убиства оних цивила, после тога он Вас види ту те ноћи у Банском Ковачевцу са тим наранџастим возилом.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Наранџасто возило не. Ја сам, ово, закleo сам се са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да елиминишемо возило. Људи причају о Вашем присуству ту.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, ја сам довезао и отишао сам из Банског Ковачевца у то место Пркос, село Пркос у кафану. Шта се тамо догађало, да ли је био састанак, да ли је било, шта је било, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причају да сте ту присутни на цести, чекате, а пре тога била је и пуцњава и минирање и експлозија и све.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја то ништа видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа, нисте ни видели, ни чули?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, јер сам био у кафани у селу Пркос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они исто причају, неко доба, 12 ноћу, откуд, да ли је кафана радила у то доба?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није радила?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не. Ја у 12 сати у кафани, никада нисам био, никада. Ја сам ретко улазио у кафане, али никада по ноћи, да идем у 12 сати у кафану, у ратном стању, то не долази у обзир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не кажу они да сте Ви били у кафани, они Вас у то време виде у Банском Ковачевцу, на том главном путу, пре тога људи побијени.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Експлозија се чула.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја ту присутан био нисам, госпођо, ја ту присутан нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли чусте Ви нешто?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, од кога, од кога бих ја чуо? Ја сам, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читали у новинама ове године.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја стварно не знам, ја стварно не знам. Ја не знам ни дан данас где се налазе кости од мог покојног брата који је погинуо 08. августа 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има неких питања?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја да знам где су кости од мог покојног брата, ја бих пешке одавде ишао их наћи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте врло прецизно одредили неке временске релације и датуме пре свих ових догађања. Имали сте саобраћајну несрећу и срећом нема последица. Чак сте одредили тачно време судара са тим тенком. Ово о чему сте данас причали о тој вожњи и састанку и о чекању, можете ли Ви то приближно временски одредити? Претпостављам не датум, него месец и годину?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Господине судија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам судија.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не могу, ја се сећам да је то био дан, да је било кишно време, лоше време, сумаглица, када се шта ту догодило, ја не знам, не могу. То је било, које године кажите Ви, 1990. и, 1992., не могу ја то да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев тог пута, када сте описали кога сте возили и где сте их возили, да ли сте пре или након тога, били у сличној ситуацији да сте Булата или некога од њих возили на неке састанке са тим колима?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Са тим колима, нисам возио на састанке никога, него сам возио док сам био у команди у јединици у којој сам био, возио сам само командира своје чете, на састанке и командире водова.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте изузев тог случаја који сте описали, те прилике још када, било када возили оптуженог Панета било где, било којим колима?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, оптужени Пане Булат, изволите.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Молио бих те још једном, да се присетиш, у питању је време, када сам дошао у шуму Абез и када смо кренули из шуме Абез према Пркосу и Ласињи. Пробај да се сетиш, полако, полако се смири, среди се и сети се, јер врло је битно, време, да се сетиш. Године су учиниле своје и присети се тачног времена када смо били, када сам ја био у шуми Абез и када си добио наређење да ме превезеш до Ласиње због састанка и других мојих обавеза које сам требао да урадим.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја се сећам да је то био дан негде око, прецизно, негде око 1 сат послеподне, један, пола два, ту негде.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Примедба, примедба, да ли може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После, прво питања, па ћете рећи.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ова цела његова изјава је у реду, али није у реду ово, време, само време није у питању. Време није у реду, јер смо ишли искључиво по ноћи и то је било у времену, ја не знам тачно исто напамет време, а то је углавном било после 23 сата. А друго све, а мислим да је у претходној изјави дао већ једну изјаву, да је то изјавио, а друго је све неоспорно, неоспорно и све је тачно, што је изјавио, све је неоспорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно и ово да Вас је вратио у Вргин Мост?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вргин Мост Вас вратио?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: У Вргин Мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се не уклапа у Вашу одбрану.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: У Вргин Мост, довезао ме је, довезао ме до шуме Абез, и то да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте после овога дешавања у Банском Ковачевцу Ви били се вратили у команду у Ласињи, били тамо код команданта Паића, рекли команданту Паићу, «ено ти Раде Вранешевић, питај њега шта се десило».

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Дозволите, прескочио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек прича да Вас је враћао у Вргин Мост?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Дозволите, није ме вратио у Вргин Мост, прво смо обавили ово у Банском Ковачевцу, молим Вас. Прво када смо дошли у Пркос, сети се где си стао, са колима и ко је напустио кола. Молим те, настави даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тврди човек да је до Пркоса Вас довезао, него до Банског Ковачевца.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Из шуме Абез када смо кренули, где смо стали са колима?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Из шуме Абез, када смо кренули, не могу точно тврдити, је ли то било послеподне у 13 сати или 13 сати и 30 минута, између један сат и два сата. Одвезао сам их у Ласињу на састанак. То је вожња негде својих четрдесетпет минута до сат времена. Тамо сам чекао, не знам, кажем колико је састанак трајао, сат, пре сата, више од сата и даље сам возио за Пркос и тај Бански Ковачевац. Из Пркоса сам онда одвезао даље за шуму Абез. Када сам дошао у шуму Абез, командир вода ми је наредио, пошто је шума Абез од Вргин Моста далеко, па не могу рећи близу десет километара, да их одвезем, да га одвезем у Вргин Мост, јер је он у Вргин Мосту живео и да се вратим назад. Ја сам то учинио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се сећате оквирно, око ког времена се дешава тај повратак из Банског Ковачевца, односно?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Тај повратак се дешава негде, ја мислим негде, нећу точно прецизно рећи, али негде предвече, предвече, то се добро сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате које је време било?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не могу се, госпођо сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте морали палити светла на том ауту, шта?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, пошто је предвече било, сумрак и долазим, мора се палити светло, како ћу да возим без светала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: А ја бих сада, могу ја једно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кога ћете Ви да питате?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Господина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви да испитујете, сведок не може да испитује оптужене.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Господине Ђоко, ја бих те још једном замолио да се сетиш, када смо кренули из Абеза, којим путем смо ишли?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ишли смо путем којим се вози стално војска.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Наведи, господа не зна која.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ту ти је Абез, сада не знам сва села, Стипан, па Кирин, па онда тамо где је била она кухиња за војску, да ли је то Кирин, шта, како се оно тамо звало, па се онда.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Говориш, ми смо, колико се ја сећам, ишли старим путем.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, старим путем смо ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ништа нама не значи стари пут, нови пут. Шума Абез, на ком се путу налази?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Она се налази на путу, најпре, Вргин Мост, Абез, Кирин, Стипан, Кирин, Ласиња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на путу од Ласиње до Вргин Моста се налази шума Абез?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Јесте, јесте, то је једна узвишица.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: То није тај пут, имају два пута. И лоше Вам је казао, јер нисмо тим путем ишли. Ми смо ишли Абез, Мала Трепча, Сјенича, Мала Трепча, Пркос.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја не знам сва села.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: То је стари пут. Зашто?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ви сте били полицајац и знате та сва села, ја не знам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Зашто, зашто, јер овај пут што ти наводиш, нисмо могли проћи управо ради ратних дејстава и светала, јер возило мало ко је могао проћи ради дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није толико ни битно.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Јесте, битно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно, за оно оружје, Ви кажете да је било неко његово оружје:

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Било је оружја, једна је била, једна је у возилу била аутоматска пушка, а то је и он видео и ја сам видео и другооптужени је видео, једна пушка је била у возилу. Ја нисам имао оружје, имао сам

пиштољ «шкорпион». Ја пушку нисам имао. Чија је била, да ли је била његова или другооптуженог или је нечија била у ауту, да је остала, то не знам. Али, била је једна аутоматска пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви можете тога да се сетите, те аутоматске пушке?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Госпођо, ја своје лично наоружање, споменуо сам Вам на почетку, сам оставио у томе «ТАМ-110» војноме. Командир вода ми је рекао «пређи у ово возило, не треба ти од наоружања ништа, ти си само возач, возиш на састанак»: А пушка да ли је унутра била или није, позади ја не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте гледали?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Нисам, можда је пушка од Јанка, Марка, Станка, чија је била унутра, јер се возило са тим возилом сваки дан се ишло у Вргин Мост, Абез, превозила се, шта ја знам, намирнице за горе где смо ми живели, били стационарани, можда је чија пушка остала унутра, шта ја знам чија је.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Када смо стигли.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја сам имао своју пушку, коју сам задужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како идете тако, ту је ипак ратно подручје, а Ви се шетате без пушке?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Па, то је за нас била све слободна зона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободна зона, нема опасности?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема никакве опасности, ни ту у Банском Ковачевцу?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Е, ту је била војска. А замислите, рецимо, Вас негде заседа да дочека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, то је мало нелогично.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: И Ви желите да се браните, нема шансе да се одбраните.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да возите возило, а шетате се без оружја, које иначе дужите, зашто?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Нисам, командир ми је рекао, «не требаш ништа из тог возила узимати, слободно седаш у ово возило и возиш» и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био тај камиончић наранџасти, да ли је био у шуми Абез?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био? Да ли је био у Вргин Мосту?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Био је у Вргин Мосту стационаран у Дрвној индустрији, зато нас је тенк погодио 12.12.1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ту у Вргин Мосту је био камиончић?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Одвучен је доле на поправак и то је све стајало док се није поправило. Када се то поправило, шеф радне јединице је нас преко команде, тражио да дођемо на радну обавезу радити путеве, јер су путеви били у катастрофалном стању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само ме занима где је то возило?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: У Вргин Мосту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било те ноћи, где је било тог дана, у Вргином Мосту?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: У Вргином Мосту и то возило није од 12.12.1991., док ја нисам почео радити у подузећу за путеве Крајине, никуда се могло кретати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још неких питања?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Када смо дошли у село Пркос, рекао сам ти, «стани ту са возилом и за једно сат времена дођи за мном, спусти се доле до задњег вода»; ако се сећаш у Банском Ковачевцу. Ти си рекао: «Добро»: Остао си у возилу, а ја и другооптужени смо отишли низ линију, управо ради задатака које сам добио да обавим.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Да, да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Након једно, није прошло сат времена, негде између пола сата и сат, ти си дошао, нашао си ме код најзадњег вода, на цести, покупио си ме и вратили смо се назад у Ласињу где сам присуствовао састанку и известио што сам урадио.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То стварно се ја не сећам, не могу се сетити, то је прошло петнаест година.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Од тога завршетка након сат времена си ме чекао и у школи и испред Ласиње, кажи суду слободно, чекао си ме, након сат времена и ја сам пошао са тобом до шуме Абез, а од шуме Абез имао сам своје возило «Југа» црвенога којима сам отишао за Вргин Мост, а ниси ме ти возио.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: То се стварно не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се он тога, његов исказ је другачији.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Стварно се ја тога не сећам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја тврдим и сада да је то тако било и дао сам исказ и прво и даћу увек. Ја не могу казати другачије, него како је било.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја стварно тога се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још питања?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: И кажем, било је лоше време, кишовито, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имаге ли Ви питања?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја се не сећам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај човек што је био тада те ноћи са Вама, да ли можете да се сетите или не?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Ја овога човека сада први пут видим, нити му знам име ни презиме, први пут га видим сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог што је био непознат тог дана, не можете ни да опишете, баш ни по чему?

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не, не, кажем Вам, госпођо, ја сам дошао из Карловца 1991., упао сам у те водове сеоске, гурнут у јединицу. Ја не познам никога. Ја сам отишао из свог родног села 1971., дошао сам у родно село 1991., када је хрватска војска или грађани обележили стан са четири «С» па по ноћи звали преко телефона, ја сам морао побећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Још ми је радни колега у Карловцу рекао, «уколико сутра дођеш на посао, ти ћеш нестати»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Самарција, причате неке небитне ствари. Ове битне ствари што Вас ја питам, Ви се не сећате.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Не сећам се, не могу се госпођо свега сетити, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате се до детаља неких ствари које потпуно нама не користе у овом поступку, а не сећате се онога што нама треба, управо због чега смо Вас звали.

Сведок ЂУРО САМАРЦИЈА: Стварно се не сећам. Ја сам, кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се не сећате овога што нама треба, убиство шест цивила у Банском Ковачевцу, те друге приче нам не користе много.

То је све што сведок има да изјави.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ и следећи одређује у дане:

***20. јануара 2009. године и 21. јануара 2009. године,
све са почетком у 9 часова и 30 минута.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: 21. овде имамо у 9 и 30, Ђукића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код?

Адв. ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: Код Снежане Гаротић-Николић претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је, није проблем у томе, него су замолнице отишле, сведоци из Хрватске. Да ли можете неку замену да нађете? Пробајте, нађите замену, јер ово су ми сведоци из Хрватске, а не могу сада да, замолнице су отишле.

За 20. јануар 2009. године одређује се саслушање сведока Милана Цакуле и Радета Малобабића, а за 21. јануар 2009. године сведока Саве Малобабића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сада да идете у Службу за сведоке уколико сте имали неке трошкове.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА